Рік видання 32-й

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Червона ЗІРКА

Орган Новомиргородського райкому КП України та районної Ради депутатів трудящих, Кіровоградської області

4 травня 1965 р. Вівторок
№ 15 (3790) | Ціна 2 коп.

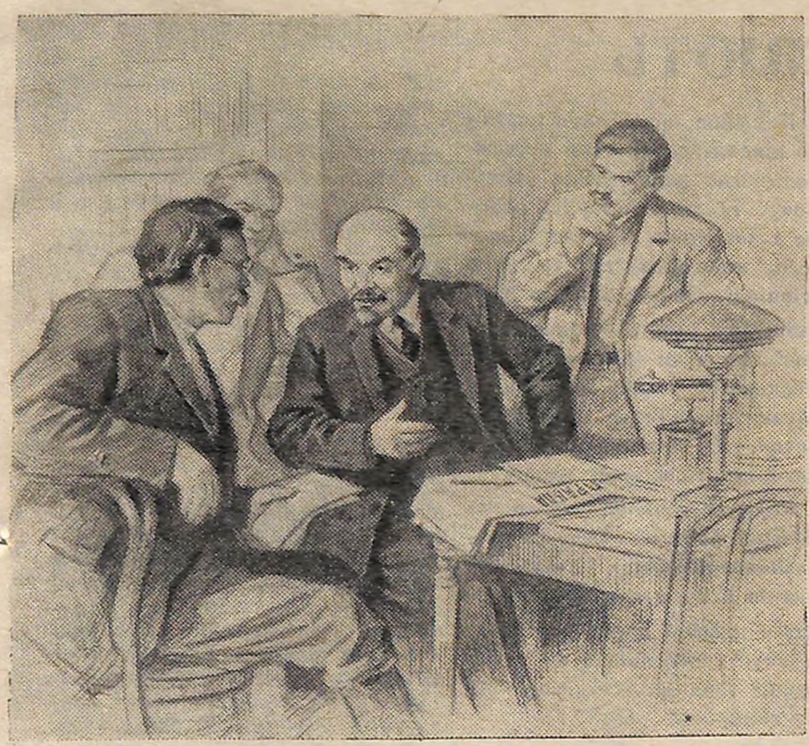

В. І. Ленін в редакції газети «Правда».
Малюнок заслуженого діяча мистецтв РРФСР П. ВАСИЛЬЄВА.

ТРИБУНА МІЛЬЙОНІВ

Вона невелика за форматом, але безмежна за обсягом питань, які шукає і ставить, знаходить і розв'язує. Найщирішим другом, найпершим порадником і помічником любовно називають її трудівники заводів і фабрик, ланів і ферм. Мова йде про міські, районні, багатотиражні та стінні газети. Вони завжди на передовій, завжди в гущі мас, тож і відкриваються перед ними широкі обрії нашого життя, величні звершення умів і рук людських.

Завтра в нашій країні відзначається День радянської преси. За традицією відбувається бойовий огляд її сил, дається партійна, відверта оцінка її здобутків і невдач. В цей день журналісти і робсількори вдумливо підсумовують зроблене, пильніше вдивляються вперед, щоб осягнути події і явища.

Відбувся березневий Пленум ЦК КПРС, квітневий Пленум ЦК КП України. Скільки важливих тем, ясних перспектив знаходимо ми в матеріалах цих Пленумів! Підхоплювати їх, підносити все вище і вище, аналізувати і узагальнювати нові явища життя — почесне і відповідальне завдання газет. А при цьому треба пам'ятати і свято додержувати безсмертних настанов В. І. Леніна. Ще в липні 1912 року в листі до редакції газети «Невская звезда» Володимир Ілліч писав, що «газета повинна йти ПОПЕРЕДУ ВСІХ», бо «газета, яка відстає, ЗАГИНУЛА».

Йти попереду всіх — значить щоденно, наполегливо створювати літопис нашого життя, боротись за утвердження в свідомості людей комуністичних ідеалів, виховувати, вчити їх, та й самим від них навчатися. Для творчої роботи журналістів створено широкі можливості. В переважній більшості газет редакції укомплектовані досвідченими кадрами, в них працює чимало спеціалістів різних галузей знань. Є в нас тепер не мало газет, на які варто рівнятися, брати з них приклад.

Нині, коли партія взяла курс на те, щоб подолати відставання сільського господарства, коли відновлені ленінські принципи побудови партійних органів, газетам треба предметніше цікавитись, глибше досліджувати, більше писати про роботу партійних організацій. Партійне життя, розповіді про авангардну роль комуністів на виробництві, повинне знаходити місце в кожному номері газети.

Багато газет пишуть про людей живою мовою, тепло і дохідливо. Але, на жаль, деякі працівники редакцій нерідко забувають про задушевність розмови з читачем, подають матеріали сухо і безбарвно. Преса, особливо районна, — найбільш масова. Їй необхідно добиватися якомога більшої дійовості своїх виступів.

Людина з усіма своїми запитами і потребами повинна завжди бути в центрі уваги газет. Не можна байдуже проходити і повз випадки бюрократизму, чванства і окозамилювання, які ще подекуди зустрічаються. Критика і самокритика були і залишаються гострою зброєю нашої партії. Але викривати окремі недоліки треба спокійно, без зайвої галасанини, не принижуючи людської гідності. Довести правду переконливо і зримо — у цьому суть. «Свідомим робітникам, — писав В. І. Ленін, — дорога перш за все і більш за все в кожному органі преси його принципіальність».

Випестована великим Леніним, Комуністичною партією, радянська преса стала справжньою трибуною мільйонів. Досить сказати, що у роботі газет нашої республіки бере участь майже півмільйонна армія робітничих і сільських кореспондентів, а багатотиражні газети колгоспів і радгоспів робляться виключно руками активістів.

Працівники радянської преси — один з загонів будівників комунізму. Вони трудяться для народу, у служінні йому бачать смисл свого життя й роботи.

О. ХОМЕНКО.

На нашому прапорі—мир, комунізм!

Демонстрація на Красній площі

Є такий день в році, у якого свій особливий аромат. Він приходить разом з весною, як символ радості, краси, оновлення. Він несе з собою світло, тепло, надію. Це Першотравень — свято робітничої солідарності, свято боротьби за щастя всіх людей на планеті.

Красна площа столиці нашої Батьківщини — Москви — у святковому вбранні.

На трибунах партійні і державні діячі, воєначальники, передовики промисловості і сільського господарства, діячі культури, зарубіжні гості.

На центральній трибуні Мавзолею — керівники Комуністичної партії і Радянського уряду.

Десять ударів б'ють Кремлівські куранти. Звуки фанфар сповіщають про початок свята. Під покровом серпа і молота в супроводі мотокортежу на площі їде група Героїв Соціалістичної Праці. Їм дано почесне право відкривати Першотравень.

На одній з машин — зображення ширяючої в космосі людини. Це — нова візитна картка нинішнього свята, знак нової перемоги радянської науки. А ось пропливають величезна постать воїна-визволителя і слова «Ми відстоїмо!» — ще один головний девіз Першотравня.

На мотоциклах з'являються спортсмени з червоними стрічками через плече. Це чемпіони країни, світу й олімпійських ігор, слава і гордість радянського спорту. Неначе чарівний художник в мить пройшовся велетенським пензлем по площі і перетворив її в яскраву в'язь килима: своєю майстерністю показують спортсмени-гімнасти.

В центрі площі зміняють одні одних танцюристи — сини і дочки всіх республік нашої Батьківщини.

Всі 12 тисяч учасників головної колони підхоплюють пісню «Если бы парни всей земли». Високо в небо злітає повітряна куля з червоним шовковим полотнищем. На ньому — портрет Володимира Ілліча Леніна.

І ось на площу ринула ріка демонстрантів. Повний орденськими стрічками прапор Москви пропливає повз трибуни. Найкращим з кращих довірила столиця нести свої трудові прапори. Йдуть попереди Пролетарського району — святкові колони ЗІЛу, «Динамо», шинного, Першого підшипникового заводів, колони сотень інших підприємств столиці. На чолі колон — ветерани війни і праці.

Куранти пробили одинадцяту. Історія відлічила рівно сорок п'ять років — хвилина в хвилину — з Першого травня 1920 року, коли Москва, а разом з нею вся Радянська республіка провела велетенську демонстрацію вільної праці — перший всеросійський суботник, в якому взяв участь і Володимир Ілліч Ленін.

Все нові й нові потоки демонстрантів вливаються в святкове море. По площі серед прапорів союзних республік пропливають прапори братніх країн соціалістичної співдружності. Сотні своїх представників прислали трудящі різних країн у Москву.

А ця людина на гостьовій трибуні згадала іншу весну й інші барви... К. Я. Самсонов був одним з тих, хто 1 травня 1945 року штурмував рейхстаг. Не забути йому той берлінський Першотравень 1945 року. — І сьогодні вони з нами, ті, хто склав голову під Берліном у той Першотравень, — говорить Костянтин Якович.

Більше двох годин тривала демонстрація на головній площі Радянської столиці.

* * *

...Від Куріл до Карпат, від південних гір до північних морів — від світанку і до смерку Першотравень був повновладним господарем в нашій країні. Святкові маніфестації ще і ще раз показали всьому світові, яка міцна єдність радянського народу і Комуністичної партії, що веде народ ленінським шляхом.

Першотравневе торжество в Києві

Урочисто і радісно святкували кияни, як і всі трудящі країни, Першотравень — свято весни, миру, робітничої солідарності.

Красивий і нарядний святковий Хрещатик. На трибунах — члени ЦК КП України, депутати Верховних Рад СРСР і УРСР, міністри, керівники республіканських організацій і відомств, Герої Радянського Союзу, Герої Соціалістичної Праці, ветерани революції, передовики промислових підприємств столиці України і колгоспів Київщини, діячі науки і культури, воїни Радянської Армії.

10 година. На центральну трибуну піднімаються керівники Комуністичної партії і уряду України.

На широкій магістралі перед центральною трибуною — тисячі демонстрантів.

Тепло зустрінутий присутніми, до мікрофону підходить член Президії ЦК КПРС, Перший секретар ЦК КП України П. Ю. Шелест. Він виголошує промову, звернену до трудящих України.

Над Хрещатиком прокочується могутнє «ура». Урочисто звучать Державні гімни Радянського Союзу і Української РСР. Гримлять залпи святкового артилерійського салюту. У блакить неба аеростат піднімає червоний стяг з зображенням К. Маркса і В. І. Леніна.

Починається святковий марш.

На центральній магістралі одна за одною прямують колони представників трудящих усіх районів міста. Транспаранти, діаграми, панно красномовно говорять про досягнення трудівників нашої республіки.

— Комуністичній партії — слава, слава, слава!

— Хай живе ленінська дружба радянських народів-братів! — лунає тисячоголосо над Хрещатиком.

Учасники демонстрації несуть транспаранти, на яких написані високі зобов'язання колгоспників і працівників радгоспів республіки. Березневий Пленум ЦК КПРС і квітневий Пленум ЦК КП України накреслили конкретні шляхи дальшого піднесення усіх галузей сільського господарства. Трудівники міст і сіл республіки сприйняли завдання партії і уряду як свою рідну, кровну справу. Кияни посилюють шефську допомогу селу, вносять свій гідний вклад у створення достатку продуктів харчування.

По Хрещатику рухається яскраво уквітчана автомашина. На ній стоять робітник і колгоспниця. Вони високо піднесли Серп і Молот — символ єднання робітничого класу і селянства.

Проходять вчені, письменники, художники, артисти, студенти, фізкультурники.

Радянський народ з усіма людьми доброї волі гнівно протестує проти воєнних провокацій, до яких вдаються американські імперіалісти в різних районах земної кулі. «Руки геть від В'єтнаму!», «Світові — мир!» — написано на плакатах демонстрантів.

Світлий Першотравень наш народ святкує напередодні знаменної дати — 20-річчя перемоги над німецьким фашизмом. Демонстранти, одягнуті у військову форму, відтворюють героїчні епізоди Великої Вітчизняної війни, подвиги славних синів і дочок нашого народу. На весь свій богатирський зріст здіймається жива скульптура — радянський воїн з дитиною на руках. Він символізує високу визвольну місію наших Збройних сил у другій світовій війні, їх перемогу над фашистськими загарбниками.

* * *

Закінчилась 100-тисячна Першотравнева демонстрація. Кияни, всі трудящі Радянської України ще раз продемонстрували свою безмежну любов, непохитну вірність великій партії Леніна, готовність і далі невтомно боротись за втілення в життя її мудрих накреслень.

(РАТАУ).

СВЯТО ВЕСНИ І ПРАЦІ В НАШОМУ РАЙОНІ

Напередодні Першого травня відбулося урочисте засідання представників колективів трудящих Новомиргорода, присвячене цій знаменній даті.

Сонячним видався травневий ранок. Ще задовго до початку демонстрації вулицю Леніна заповнили святково оформлені колони — робітники, службовці, колгоспники, учні і вчителі місцевих шкіл зібралися урочисто відзначити день міжнародної єдності трудящих.

10 годин. В голові колони йдуть учасники духового оркестру Новомиргородської школи № 2, учнівський та вчительський колективи цієї школи, спецшколи-інтернату для глухих дітей, школи інтернату імені Ю. Гагаріна, середньої школи № 1, зоотехнікуму, обох восьмирічок, робітничі колективи заводів: плодоконсервного, будматеріалів та продтоварів, колгоспники сільгоспартілей імені Чкалова та імені Котовського.

Людське море вливається в парк культури та відпочинку — традиційне місце проведення парадних торжеств. На трибуну піднімаються представники партійних, радянських, державних установ, передовики виробництва.

Мітинг відкриває голова райвиконкому Г. М. Гуліда. Він надає слово першому секретареві райкому партії З. С. Присяжному. Потім виступили: головлікар районної лікарні О. М. Ракевич, доярка колгоспу імені Чкалова Т. Катрич, секретар райкому комсомолу А. І. Кондратенко, працівник заводу будматеріалів Л. П. Буша, учениця 5-го класу середньої школи № 2 Таня Шаповалова, та інші.

Всі вони говорили про успіхи, досягнуті трудящими району напередодні свята весни і праці.

Радісно, весело відсвяткувала Перше травня вся трудівнича Новомиргородщина.

Активісти газети

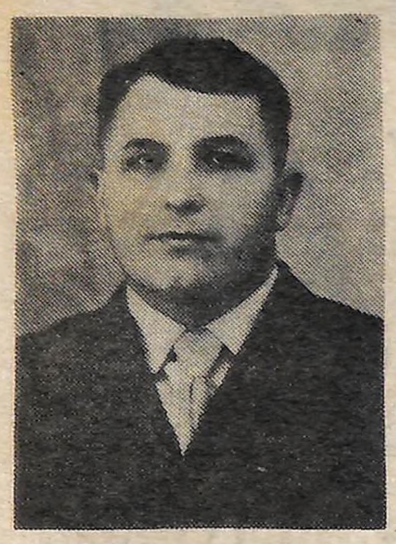

На знімках (згори вниз): І. К. БОЙКО, завідуючий районною бібліотекою для дорослих, І. П. БАНТИШ, директор Панчівської восьмирічної школи, ЛАРИСА ТИЩЕНКО, учениця Новомиргородської середньої школи № 2, П. М. ЛИТВИНОВ, секретар парторганізації колгоспу імені Чкалова.

Стіннівки допомагають

В нашій сільгоспартілі люблять і поважають пресу. Крім загальноколгоспної стінної газети «За високий урожай», яка випускається два рази в місяць, в тракторних бригадах, на тваринницьких фермах, інших ділянках виробництва виходять листівки, «блискавки». Це — наші активні і надійні помічники.

До редколегії газети «За високий урожай» входять Олексій Совенко, Ларіон Мацепа, Микола Чорноіван, Ганна Сущенко. Очолює її вчителька Дарія Федотівна Нюпенко. Звичайно, самі члени редколегії не можуть знати всього, чим живе сьогодні наше багатогалузеве господарство. Їм допомагає широкий актив дописувачів. До газети пишуть спеціалісти сільського господарства, бригадири, доярки, свинарки, механізатори.

Вони діляться досвідом своєї роботи, розповідають про досягнуті успіхи. Не проходять активісти газети осторонь недоліків. Тому нерідко в ній з'являються критичні матеріали. Їх автори тут же підказують, як можна швидше усунути недоліки.

Партійна організація і правління колгоспу вчасно реагують на виступи в низовій пресі, добиваються дієвості її. Всі критичні матеріали зразу ж обговорюються на засіданні правління або на засіданні парткому. Швидко вживаються заходи по ліквідації недоліків.

Тепер, під час проведення весняних польових робіт, велику роль відіграють листівки «Хто сьогодні попереду», які випускають агітатори в тракторних бригадах. З них механізатори дізнаються про свої успіхи, досягнення товаришів. А це сприяє повсякденній роботі.

Партійна організація постійно цікавиться низовою пресою, допомагає редколегіям, спрямовує їх діяльність. На одному з засідань парткому колгоспу мова йшла про те, що в стіннівці «За високий урожай» вміщують надто великі передові статті та інші матеріали. Редколегія взяла до уваги це зауваження. Тепер замітки коротші. Є можливість краще використати газетну площу.

Колгосп успішно проводить польові роботи. Хороших показників добилися і наші тваринники. І в цьому немала заслуга низової преси, яка організовує колгоспників на здійснення завдань останнього року семирічки.

М. ЛОЗЕНКО,
секретар парткому колгоспу «Комуніст».

Дієвість зростає

У нашому колгоспі випускаються стіннівка „За високий урожай", сатиричний листок „Перчик" та радіогазета. Всі вони стали бойовими помічниками правління та парторганізації.

Газету „За високий урожай" випускаємо двічі на місяць. Заздалегідь збираємо матеріали, опрацьовуємо їх. Щоб газета була живою, всеохоплюючою, залучаємо до неї механізаторів і ланкових, колгоспників та сільську інтелігенцію, учнів.

Дієвість нашої преси можна оцінити на такому прикладі: тракториста М. Яценка критикували за те, що погано працював, запізнювався на роботу. Тепер він не допускає порушень трудової дисципліни, перевиконує норми. Так змінили своє ставлення до роботи і доглядач худоби М. Руденко та завідуючий фермою І. Яворський, яких раніше критикували в пресі.

Л. СТАРОДУБ.
Колгосп «Україна».

Ровесниця семирічки

Літературна студія «Вись» заснована в першому році семирічки. Спочатку це була літературна група при редакції районної газети «Ленінець», а з червня 1962 року стала студією при бібліотеці. Зараз «Вись» працює при редакції газети «Червона зірка».

Активними студійцями є працівник Будинку піонерів Григорій Ковчук, завідуючий районною бібліотекою Іван Бойко, вчитель Микола Суржок, працівники редакції Віктор Шульга, Світлана Алейнікова, Андрій Кожухар, Павло Малєєв, учні Таїса Сокуренко, Валентина Совенко, Віра Русецька, Лариса Тищенко, Ліза Співак, Тамара Харченко, Любов Ков'язова та інші. Беруть участь у роботі студії механізатори Борис Бабенко з Кам'януватки, Микола Татаров з Капітанівки, студентка Кіровоградського педіституту Любов Шевцова.

Твори наших студійців друкувалися в «Кіровоградській правді», «Будівникові комунізму», «Радянській Буковині», «Літературній Україні», «Радянській культурі», журналі «Жовтень» тощо.

За минулий рік та за чотири місяці цього року члени студії більше двадцяти разів виступали з читанням своїх творів у школах, зоотехнікумі, Будинку культури, в селі Листопадовому, в колгоспі імені Чкалова. Вони беруть активну участь в роботі місцевого радіомовлення. Всі твори початківців зібрані у рукописних журналах «Ранок над Виссю» та «У віночок Кобзареві». Незабаром вийде третій збірник.

Всі літстудійці — активні дописувачі районної газети. На окремих заняттях було розглянуто питання про нарис як жанр, статтю з «Кіровоградської правди» «Жанри, що прикрашають газету», інші. Такі заняття озброюють нас необхідними знаннями з журналістики. Всі нариси, написані літстудійцями, обговорюються на засіданнях. Автори уважно прислухаються до зауважень товаришів і враховують їх при остаточному редагуванні твору.

За прикладом літстудії «Вись» у районі створені літературні студії «Пролісок» — в середній школі № 2, «Промінець» — в школі-інтернаті імені Гагаріна, літературні гуртки в Канежі, Капітанівці.

Варто тепер об'єднати всі студії, групи і гуртки в літературне об'єднання, яке працювало б при редакції районної газети.

М. СУХОВ,
керівник літстудії «Вись».

ЦИФРИ І ФАКТИ

Наша радянська преса

▲ В 1965 році в СРСР виходить 5.067 назв газет, не враховуючи 1.528 колгоспних багатотиражок. Разовий тираж газет — 97,3 мільйона примірників.

▲ Якщо на тисячу чоловік населення дореволюційної Росії припадало 20 примірників газет, то в 1940 році — 199, а в 1965 — 308 примірників. В середньому за добу в нашій країні друкують газети тиражем 54,6 мільйона примірників. Кожної години друкуються 2.275 тисяч, кожної хвилини — 38 тисяч примірників.

▲ Газети в СРСР видаються 57 мовами народів, що населяють нашу Батьківщину, а також 8 мовами народів зарубіжних країн.

▲ В 1913 році разовий тираж всіх газет, що випускались в нашій країні, складав 3 мільйони 500 тисяч примірників. За останню семирічку (1958 — 1965 рр.) тиражі газет збільшились в 1,9 раза.

▲ Недавно Центральний Комітет КПРС прийняв рішення про поновлення видань районних газет. Вже зараз в країні випускається більше 1.700 районних газет. Їх загальний разовий тираж перевищує 10 мільйонів примірників.

Щоб іти в ногу з життям

Я працюю завідуючою Капітанівської селищної бібліотеки.

З багаторічного досвіду переконалась, яке велике значення має наша преса в культурному житті народу і, зокрема, в роботі бібліотекаря.

Вперше до районної газети (вона тоді називалась «Ленінська зоря») я написала в 1956 році про масові заходи, проведені бібліотекою до Шевченківського ювілею. Матеріал був опублікований, це мене окрилило. З того часу і стала постійним дописувачем. Мені особливо приємно, що примірник газети, в якому вміщено мою першу статтю, і понині зберігається в музеї Т. Г. Шевченка в м. Каневі.

Теми для своїх кореспонденцій черпаю з повсякденного життя. Відвідуючи механізаторів тракторної бригади колгоспу «Жовтень», де буваю часто як агітатор, дізнаюся про їх досягнення в праці і невдачі. Про це пишу до стінгазети «За високий урожай», а також до нашої «Червоної зірки».

Який великий вплив має преса, можна навести такий приклад. Нещодавно я побувала в будинку механізаторів. У кімнатах — не побілено, брудно і неприємно. Випустила листівку «Колгоспний Перець», в якій і йшлося про погані побутові умови механізаторів. Критика подіяла непогано.

На знімку: Г. К. Шолохова.

Бригадир тракторної бригади П. Ф. Ткаченко взявся за діло і навів порядок.

На сторінках районної газети я часто зустрічаю замітки, кореспонденції Ю. П. Шарлай з Туріянської бібліотеки, І. К. Бойка з міської бібліотеки. Матеріали цих товаришів цікаві, змістовні. Їх досвід намагаюсь використовувати у своїй сількорівській роботі.

Г. ШОЛОХОВА.

ЦИФРИ І ФАКТИ

Наша радянська преса

▲ Разовий тираж всіх газет і журналів в 1965 році складає 180 мільйонів примірників. Це на 30 мільйонів більше, ніж в 1964 році. Таким чином, на кожну тисячу жителів в 1965 році припадає 772 примірники газет і журналів, замість 639 в минулому році.

▲ Приблизно шоста частина всіх книг, що випускаються в світі, — це книги, що виходять в нашій країні. Щороку видається в нас більше 3 мільйонів книг.

Якщо всі книги і брошури, що були видані в СРСР в 1964 році, покласти поряд, то одержимо книжкову стрічку в 250 тисяч кілометрів, і нею можна більше 6 разів опоясати земну кулю по екватору.

▲ Твори К. Маркса, Ф. Енгельса видані в СРСР за 1917 — 1964 роки тиражем 80 мільйонів 300 тисяч примірників 75 мовами, в тому числі 48 мовами народів, що населяють нашу Батьківщину.

▲ Твори В. І. Леніна за ці ж роки вийшли тиражем 323 мільйони 300 тисяч примірників 95 мовами, в тому числі 64 мовами народів СРСР.

Бажання, помножене на можливості

Вся країна в ці дні готується гідно зустріти свято Перемоги. Мабуть, не знайдеться людини, яка б не прагнула зробити трудовий дарунок Батьківщині. Мій особистий дарунок — виконати піврічне зобов'язання по надою молока. Можливості свої я вже підрахувала. Слова дотримаю.

Умови праці на фермі тепер набагато кращі, ніж раніше. Пам'ятаю, ще кілька років тому справи у тваринництві були куди гіршими. Працювати на ферму я прийшла в 1956 році, до того в рільничій ланці трудилась. Якийсь час підмінною дояркою була, потім групу дали. Доїла, як і всі інші. Були і невдачі, і успіхи. І хоч головного «секрету» не знала ще, та вже тоді бачила: все залежить від догляду тварин.

Була на нашій фермі група первісток. Запущені такі тварини, дивитись на них жаль. Дояркою працювала на цій групі Л. Дрячко. Занесе, було, січки, сюди-туди розтрусить по яслах і — додому. Якого там молока чекати від них. А другого дня скаржиться:

— Що я біля них зароблю, 60 літрів з групи надою.

Згодом Ліда залишила корів. Роздоювали їх, кому доведеться. Тоді й попросила я, щоб цю групу мені доручили. Свою — іншій доярці передала. Виявилось, що у Лідиній групі була велика яловість. Тому першим заходом в підвищенні надоїв була ліквідація яловості. Уже на другий рік з цим я повністю справилась.

Але не тільки це позитивно вплинуло на продуктивність худоби. Багато уваги приділяю догляду тварин та правильній їх годівлі. Кормова база в нашім колгоспі ще не досить міцна, а тому корми я витрачаю економно. Різку, якщо немає можливості запарити, змішую з жомом, обов'язково здобрюю мелясою і концентратами. Тоді тварини поїдають її охоче. Макуху замочую в гарячій воді і приготовлене з неї пійло даю перед доїнням. З ясел ніколи не вибуває сіль-лизунець.

Як я помітила, важливе значення для надоїв має і спокій тварин. Якщо корови у спокійному стані, вони краще віддають молоко і з більшим апетитом поїдають корми. А головне — спокій тварин добре впливає на розвиток телят. Про це завжди слід пам'ятати дояркам.

Треба уміти готувати корів до отелення. Запуск практикую за півторадва місяці до отелення. Така перерва необхідна для того, щоб корова могла відпочити, а теля краще розвивалося. За кілька днів до отелення соковиті корми в раціон зовсім не вводжу. Такий захід необхідний для меншого виділення молока, тому що велике його виділення може привести до захворювання вимені, що негативно відіб'ється на майбутніх надоях.

Після отелення дуже корисні масаж вимені, що підвищує діяльність молочних залоз, прогулянки на свіжому повітрі.

Станом на 1 травня я одержала по 1180 кілограмів молока від кожної корови. В цей час середньодобовий удій на корову по колгоспу становить 6 кілограмів, а я одержую по 9,5—10.

Моє зобов'язання на цей рік — 2300 кілограмів молока на кожну корову. Але бажання, помножене на можливості, дає мені гарантію мати — 2800—3000 кілограмів. Думаю, що візьму такий рубіж.

О. АВРАХОВА,
доярка колгоспу імені Леніна.

На знімку: О. Аврахова.

Успіх колективу

Славно потрудився у передтравневі дні колектив Капітанівського цукрокомбінату. Чотиримісячну програму виконано на 140 процентів. Зверх плану держава одержала 52.356 центнерів цукру.

Звичайно, високі показники — заслуга усього колективу підприємства. Та найкращих успіхів добилися робітники, ударники праці Іван Кваша, Петро Яковенко, Панас Негода, Володимир Назаренко, багато інших.

Є чим похвалитися і радгоспним тваринникам. Попереду в змаганні йдуть відділки імені Жданова, Рейментарівський та Тишківський. Справжніми маяками сільськогосподарського виробництва стали Тетяна Майстер, Катерина Краселюк, Ганна Косенко, Олександра Качанова, Євдокія Кидасюк. Це завдяки їх наполегливій праці радгосп значно перевиконав чотиримісячне завдання по здачі молока, м'яса, яєць.

С. ЗАКУРЄВ,
секретар парткому Капітанівського цукрокомбінату.

По сторінках стінних газет

Рівняйтесь на передовиків

Високих темпів на весняній сівбі добивається агрегат, де трактористом Іван Іванов, сівальницями Віра Бондаренко та Людмила Савчук. При нормі 19 вони щодня висівають ярі на площі 25 — 26 гектарів. Перевиконує завдання також агрегат тракториста Івана Савченка і сівальника Петра Цибенка.

Рівняйтесь на передовиків весняної сівби!

«ЗА ВИСОКИЙ УРОЖАЙ» — газета колгоспу імені Литвинова.

Сумлінна трудівниця

Сумлінно трудиться на молочно-товарній фермі № 2 Євгенія Василівна Руденко. Вона суворо дотримує розпорядку дня, дбайливо доглядає худобу, старанно готує корми до згодовування. Від кожної з 16 корів Євгенія Василівна надоює щодня по 7 — 8 кілограмів молока.

«ЗА ВИСОКИЙ УРОЖАЙ» — газета колгоспу «Україна».

Про важливе

«ЗА ЧЕСТЬ ШКОЛИ» — так називається стінна газета, яку випускають комсомольська та піонерська організації Новомиргородської середньої школи № 1.

В останньому її номері учні ведуть важливу розмову про вибір професії, про роль книги в їх житті, про підготовку до екзаменів.

На малюнку: біля чергового номера газети «Мічурінець» в колгоспі імені Мічуріна.
Мал. В. ШУЛЬГИ.

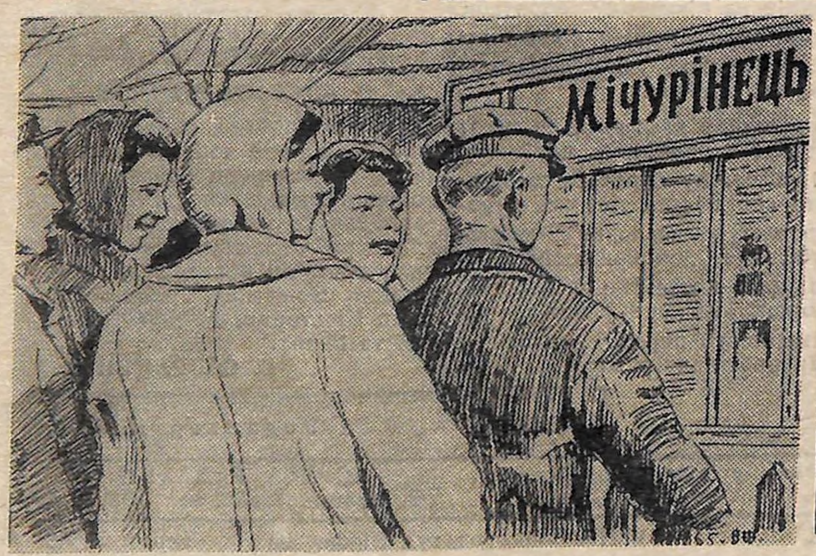

СЛАВНІ ДІЛА МОЛОДИХ

Троє молодих дівчат - комсомолок трудяться на свинофермі колгоспу імені Кірова. І хоч стаж їхньої роботи всього один рік, слава про нерозлучну трійку сягає за межі села. Чим же заслужена вона? Коли запитати про це самих трудівниць — Галину, Валентину та Ольгу, дівчата почервоніють, розгубляться. Зрозуміло, вісімнадцятилітні...

А розповісти їм є про що. В минулому році закінчили школу. Пішли працювати в рідний колгосп на свиноферму. Правління закріпило за ними 120 свиноматок. Нелегко було відразу. Та хіба то дівчата, що відступають у боротьбі? А звання комсомольське? Не дозволить воно стати на зворотний шлях.

І взялися подруги по-бойовому за роботу. Розмістили свиноматок, розподілили їх на три групи — по 40 голів у кожній. Провели парування. Скільки то радості було, коли народилися перші поросята! Цей день став для дівчат трудовим святом. Саме тоді котрась запропонувала: «Давайте назвемо свою ферму комсомольсько-молодіжною!»

Правління і парторганізація підтримали цю пропозицію. З того часу з'явилася в колгоспі комсомольсько-молодіжна свиноферма. Ще сильніше розгорівся вогонь змагання. До свята Першотравня дівчата одержали по 9 поросят від кожної свиноматки. Це понад тисячу голів — ціле стадо молодняка. І, головне, всі збережені, жодне не загинуло.

Правління відзачило працю комсомолок Почесними грамотами, преміями. А до Дня Перемоги три подруги — Галина Кравченко, Валентина Пилюгіна та Ольга Жук — в числі кращих трудівників села поїдуть до Києва на екскурсію.

В. ЧЕРКІС,
голова правління колгоспу імені Кірова.

ШАНУ — ДОСТОЙНИМ

Мала жінка двох дочок, розповідається у відомій казці. Рідну і падчерку. Рідна дочка була вередлива і ледача, падчерка — роботяща і лагідна. Як не старалася мати для рідної: і одяг розкішний купувала їй, і в цілющих травах купала, аби приглянулась вона царевому синові. Падчерку ж кривдила як могла.

Не можна не пригадати цієї казки, побувавши на молочно-товарній фермі колгоспу імені «Правди». Є там два корівники. Перший — чотирирядний. Всі процеси виробництва механізовані. Другий — дворядний, трудяться в ньому літні жінки і всі роботи виконують вручну.

Забули чомусь і члени правління, і зоотехнік про другий корівник, перестали навіть навідуватись до нього. А при розподілі кормів — кращі відправляють у перший.

— Не приділяють уваги керівники господарства нашому корівнику, — скаржиться доярка Ольга Романович. — Не дбають про людей, що його обслуговують. Останнім часом спостерігаються перебої з доставкою жому. Але коли він і надійде — везуть за вказівкою завідуючого фермою Миколи Зайцева до чотирирядного. До нас же — вряди-годи.

— Поскаржилися ми секретареві парторганізації колгоспу Олександру Гончару, — доповнює Катерина Бантиш. — А він відповів, що, мовляв, чотирирядний корівник показовий, а колектив його за комуністичне звання бореться. Тому й уваги більше приділяють.

Боротьба за право називатися комуністичним колективом — почесна і відповідальна справа. Гідний високого звання той колектив, котрий систематично виконує виробничі завдання, є прикладом у житті і побуті. А не секрет, що деякі доярки з чотирирядного останнім часом так залінилися, що згодовують коровам брудні неочищені буряки.

У дворядному ж корівнику літні жінки сумлінно працюють, хоч і умов належних немає. Адже сечу доводиться виносити відрами, а гній вилами відкидати. Зате яку духовну наснагу мають трудівниці від плодів своєї праці. Ольга Язан по 7,2 кілограма молока надоює на кожну корову щодоби. Не відстає від неї Ольга Романович, інші доярки, що працюють разом з нею у старому приміщенні.

— Хіба ж наш колектив гірший від того, що в чотирирядному? — говорить Валентина Кваша. — Чи не гідні ми боротьби за комуністичне звання? Надої ж у нас вищі.

Разом з завідуючим фермою ми підрахували, що на кожну фуражну корову в чотирирядному корівнику надоюють на 200 — 300 грамів молока менше, ніж у дворядному. То кому ж повинна бути більша шана? Який колектив достойніший почесного звання?

Головним критерієм шани людської є праця. Зважте ж на це, товариші керівники колгоспу імені «Правди».

П. МАЛЄЄВ.

Нові книги

Я. Г. Чугунков. **«Досвід хімічної і біологічної обробки кормів».** Узагальнюючи досвід сільських трудівників Луганщини, автор брошури описує основні способи переробки та підготовки грубих кормів до згодовування, висвітлює особливості технології кормоприготування. В брошурі подаються цікаві дані науково-дослідних закладів і передової практики по хіміко-біологічному і хімічному способах обробки грубих кормів, зокрема по вапнуванню й кальцинуванню соломи, а також обробки її лугами, кислотами та іншими хімічними речовинами, застосуванню рідких кормових дріжджів. Докладно розповідається також про умови, що впливають на засвоєння азотистих речовин в організмі великої рогатої худоби, подаються норми згодовування замінників протеїну.

Сількорівські пости повідомляють

На колгоспній фермі

Учні Новомиргородської середньої школи № 2 побували на фермі колгоспу імені Чкалова. Вони ознайомилися з механізмами, які полегшують працю доярок. Між тваринниками і дітьми зав'язалася дружня розмова про справи колгоспні, про шкільні будні.

На прощання учні дали хороший концерт.

В. МЕДВЕДЕНКО,
учениця середньої школи № 2.

Для тих, хто в полі

Вдячні були колгоспники артілі імені Ватутіна, які сіяли цукрові буряки, працівнику Новомиргородської чайної № 2 Івану Ісаковичу Колодяжному: він доставив у поле безалкогольні напої та інші товари першої необхідності.

В. БАХТАРОВ.

Коментар ТАРС

Вигода всім колгоспам і колгоспникам

Всі колгоспи і колгоспники дістануть вигоду в результаті запровадження з 1966 року нового порядку оподаткування сільгоспартілей прибутковим податком. Розмір його по країні знижується на 500 мільйонів карбованців, або приблизно вдвоє.

Згідно з недавно прийнятим Указом Президії Верховної Ради СРСР, прибутковий податок буде стягатись не з суми валового доходу колгоспів, як було раніше, а тільки з тієї частини чистого доходу, яка перевищує 15 процентів рентабельності (доходності) господарства. Колгоспи, рівень рентабельності яких не перевищує 15 процентів, від сплати податку звільняються. Таких господарств по країні налічується близько 10 тисяч.

В кожній сільгоспартілі залишатиметься частина коштів, які взагалі не оподатковуватимуться. Вони підуть на розширення виробництва, на поліпшення життя колгоспників.

Згідно з новим порядком оподаткуванню прибутковим податком підлягає тепер тільки частина фонду оплати праці колгоспників. У цьому питанні, відповідно до Указу Президії Верховної Ради СРСР, Рада Міністрів СРСР прийняла спеціальну постанову.

В чому суть цієї постанови? Відомо, що робітники і службовці, середній заробіток яких не перевищує 60 карбованців на місяць, прибутковий податок не платять. Цей принцип поширюється і на колгоспників.

Досі з колгоспного фонду оплати праці (як частина валового доходу) справлявся податок 12,5 процента, незалежно від рівня оплати праці в господарстві. Тепер прибутковим податком у розмірі 8 процентів буде оподатковуватись (незалежно від рентабельності господарства) тільки частина загального фонду оплати праці, яка перевищує середньомісячний заробіток колгоспника в 60 карбованців.

Інакше кажучи, в сільгоспартілі, де в середньому колгоспники одержують не більш як по 60 карбованців на місяць, фонд оплати праці оподатковуванню не підлягає.

Усі ці нові заходи спрямовані на піднесення економіки господарств, на підвищення добробуту колгоспників.

(ТАРС).

До 20-річчя Великої Перемоги

ПОБРАТИМИ

НАРИС

...Внизу голубою стрічкою несла темносині води ріка.

А тут, на узвишші, між молодими берізками, виріс пагорб свіжої землі. Щойно в яму, викопану саперними лопатками, бійці опустили свого побратима.

— Прощай, бойовий друже! — журно сказав Петро Кравець.

— Відплатимо за твою смерть!

— Клянемось!

І бійці мовчки покидали цей куточок рідної землі.

— На серці — камінь. Коли б швидше знову в бій, — гнівно палають очі Івана Полюшка.

— Ще попереду немало буде гарячих поєдинків, — повертає до бійця обвітрене обличчя Петро Кравець. — І головне — вистояти, вийти переможцем! До Берліна дійти!

...Цієї ночі вони довго не могли заснути. Перед очима оживали картини недавніх боїв, мужні образи бойових друзів, які вже ніколи не зможуть ось так розмовляти, мріяти, дивитись на зорі, що гаснуть у темній синяві.

На Чернігівщині, в Новосіверському районі, зустрів Петро Кравець Івана Полюшка, котрий ховався від фашистів. Старшина якось зразу пройнявся довірою до сільського юнака. Він ніби серцем відчув, що судилось йому пліч-о-пліч з чернігівським хлопцем пройти через всю війну, ділити всі труднощі фронтового життя.

— Підеш до мене в обслугу гармати, — твердо мовив Петро. — Тільки дивись: нам найчастіше доводиться з фашистськими танками битись.

З того дня сплинуло чимало часу, вже обстрілявся Іван Полюшко, вже він може кожного замінити біля гармати. І навчився дивитись у вічі смерті, не боятися її чорних зіниць.

...Десь далеко-далеко в небі мерехтіли зорі, бліднішав місяць. Ось-ось зирне на землю рожеве сонце, і знову розпалиться бій.

— Петре, хочеш підкріпитися,— виймає Іван Полюшко сухаря і розламує його навпіл.

— А в мене тютюнець приберігся, — радісні іскри горять в очах командира.

Іван Полюшко в душі радів і гордився дружбою з старшиною, про якого на фронті ходили легенди. Казали, що Петра Кравця ніщо не спинить у бою. Вже кілька разів впивались в його тіло кулі і осколки, та він живучий, мов молодий дубок. Давно вже хотілось розпитати командира про життя, та все не насмілювався. А тепер попросив: адже бій буде знову гарячий, і хтозна чи доведеться ось так розмовляти...

— Ну що ж, слухай,—неквапно мовив Петро і повернувся до бійця. — Народився я в чудовому українському селі. Лип'янкою зветься. Яблук у нас, фруктів різних... Та ріс і мужнів аж під Тулою. Там і школу при заводі закінчив, став зварником. Коли війна почалася, скажу тобі відверто, дуже хотілось на фронт.

— Не брали, мабуть? Мені теж так казали: молодий, підрости, — засвітились цікавістю очі Полюшка.

— Не брали, — зітхає Кравець. — Та тут фашисти підкотились до Тули, втік я в ліс, до партизанів. Потім попросився у розвідку, а пізніше — став артилеристом.

Полюшко розумів: не з хвальковатих його старшина. Та він знав з розповідей інших, що Петро Кравець, стікаючи кров'ю, підняв в атаку бійців і розбив фашистів. Тоді йому вручили перший орден Слави. Своєю 76-мм гарматою Кравець підбив багато танків, знищив десятки фашистів. Бойова слава про гармашів Кравця прокотилась по всій стрілецькій дивізії.

...Бій кривавий, бій жорстокий. Все життя він стоятиме в пам'яті Петра Кравця та Івана Полюшка. Пінилась ріка Нарев. Рвались

На знімку: П. КРАВЕЦЬ.

снаряди, бомби. З берегів дощем свинцевих куль сипали кулемети. На захоплений плацдарм сунули й сунули фашистські танки.

— Вогонь! — різко кидав Кравець.

— Горить! — вигукнув Іван Полюшко, коли снаряд попав у ціль.

— Вогонь!

Вже палають дві машини. А фашисти рвуться вперед. Ще два танки окутались чорним димом. Падають, скошені осколками, бійці з обслуги.

— Тримайсь! — кидає старшина, підбадьорюючи бійців.

— Петре, нас зосталось лише двоє, — під саме вухо крикнув Іван Полюшко.

— Нас троє: ти, я і гармата! — беручи в руки снаряд, сказав Кравець. — По фашистах — вогонь!

Вже палають шість броньованих чудовиськ. А навколо — десятки нерухомих тіл в чорних мундирах.

...Лише після опам'ятались Петро Кравець та Іван Полюшко. Скільки сил, витримки і мужності треба було людині, щоб вийти переможцем у такому поєдинку.

— Побратиме, ти живий?!

— Живий, друже, живий!

За той пам'ятний бій, за відвагу і геройство Петра Кравця знову було відзначено орденом Слави. На грудях Івана Полюшка заяснів орден Червоної Зірки.

...Були ще бої. Сотні, тисячі кілометрів фронтових доріг. В битві під Могильовом гармаші Петра Кравця знищили 5 фашистських танків. Потім бої під Кенігсбергом, п'яте важке поранення, госпіталь.

...Двадцять літ відтоді сплинуло. Нагадує про себе щирими словами і чернігівчанин Іван Полюшко. Бойова дружба, скріплена кров'ю, вічна. І щоразу згадує бойових друзів кавалер трьох орденів Слави, воїн-герой, комуніст Петро Явтухович Кравець. Він і сьогодні на передньому краї, старанно працює в Новомиргородському автопарку.

Іван РОМАНЕНКО.

Шириться класова боротьба пролетаріату

Розмова з читачем на міжнародні теми

Перше травня — міжнародне свято робітничого класу і бойового огляду трудящих усіх країн світу. Нашу першотравневу розмову присвячено тій героїчній боротьбі, яку ведуть нині трудящі капіталістичних країн.

Як підкреслюється у Програмі КПРС, тепер у світі створилась більш сприятлива обстановка для робітничого руху. Успіхи СРСР і всієї світової соціалістичної системи, поглиблення кризи світового капіталізму і зростання впливу комуністичних партій у масах істотно змінили умови класової боротьби на користь трудящих. В багатьох країнах створилися сприятливі умови для утворення союзів і угод робітничого класу з іншими антиімперіалістичними та антимонополістичними силами в ім'я боротьби за мир, проти засилля монополій, за демократію і соціалізм. Сьогодні, як і раніш, 350-мільйонний загін пролетаріату капіталістичного світу йде в авангарді боротьби за створення справедливого суспільства у своїх країнах.

Про те, що робітничий рух зростає і шириться, піднімається на вищий ступінь розвитку, свідчать, насамперед, цифри. Так, якщо в 1958 році у страйковій боротьбі в капіталістичних країнах брали участь 27 мільйонів чоловік, то в 1961 — 50 мільйонів, а в 1964—близько 58 мільйонів. Уже в цьому році могутні хвилі страйків, в яких брали участь 7 мільйонів чоловік, охопили Японію. У Франції в січневих страйках брали участь близько 3 мільйонів робітників і службовців. Великі страйки мали місце у США, Італії, Греції і в ряді країн Латинської Америки. Їх учасники вимагали підвищення заробітної плати, скорочення робочого тижня, збільшення оплачування відпусток, поліпшення соціального страхування, укладення колективних договорів і т. д. В багатьох випадках ця боротьба завершилась перемогою трудящих.

Але тепер, в умовах державно-монополістичного капіталізму, задоволення вимог трудящих не завжди може бути досягнуте шляхом самої лише страйкової боротьби. Боротьба за повалення реакційних режимів, демократизацію суспільного життя, націоналізацію ключових галузей промисловості, проведення аграрної реформи—ось основні вимоги, які висуває пролетаріат в ході своєї страйкової боротьби і які надають їй гострого політичного характеру. Нерідко такі страйки переростають в суто політичну боротьбу, що має загально-національний характер.

У колоніальних і залежних країнах Азії, Африки, Латинської Америки, не зважаючи на свою нечисленність і недостатню організованість, пролетаріат стоїть в перших рядах борців проти колоніалізму, за справжню національну незалежність. Саме робітники стали на чолі визвольного руху у Південному В'єтнамі, саме вони підняли на боротьбу з американськими окупантами весь народ Південного В'єтнаму.

Дедалі більшого значення в останні роки набирає парламентська боротьба, діяльність депутатів-комуністів.

Як приклад такої боротьби можна навести Іспанію. Героїчна боротьба іспанського пролетаріату за свої права, за поліпшення умов життя в міру свого розростання набирала дедалі більш вираженого політичного забарвлення і нині в цю боротьбу, боротьбу за повалення фашистського режиму Франко, припинення в країні політичного терору, знищення засилля великих феодалів та іноземних монополій, за створення демократичної Іспанії включалась і передова інтелігенція, студенство, і широкі верстви селянства у законодавчих органах.

Наприклад, в Італії комуністи були ініціаторами закону про рівну оплату чоловічої і жіночої праці, у Швеції комуністи-парламентарії сприяли прийняттю закону про пенсійне забезпечення і т. д.

Активна діяльність депутатів-комуністів, яка відповідає інтересам широких народних мас, користується підтримкою населення, залучає на бік комуністичних партій все більше число прихильників. Про те, зокрема, свідчать і переконливий успіх компартії на недавніх муніципальних виборах у Франції, і нові місця, завойовані лівими силами у ході парламентських виборів у Чілі і Аргентіні.

Робітничий рух капіталістичних країн аж ніяк не обмежується розв'язанням національних завдань. Вірний своєму інтернаціональному обов'язкові, пролетаріат розвинутих країн заходу не раз подавав підтримку робітничому класові країн Азії, Африки і Латинської Америки, який бореться за національну незалежність, соціальний прогрес.

Ця підтримка останнім часом знайшла свій найяскравіший вияв у широкому русі солідарності з народом В'єтнаму. Так, у Токіо 60 тисяч японських робітників, службовців влаштували 26 квітня демонстрацію перед будинком американського посольства. Учасники цієї демонстрації прийняли гнівну резолюцію проти американської агресії у В'єтнамі.

Італійська комуністична партія звернулася з закликом зібрати 100 мільйонів лір, щоб дати „конкретний доказ солідарності з в'єтнамським народом, який веде боротьбу на передових позиціях проти варварської і мерзенної агресії американського імперіалізму". Великі демонстрації робітників на підтримку боротьби в'єтнамського народу пройшли в Англії, Франції, США, Скандінавських країнах.

Робітничий клас активно використовує економічну, політичну та ідеологічну боротьбу для захисту своїх інтересів, для широкого наступу на позиції капіталістів, для демократизації суспільного життя. В цій боротьбі створюються передумови для революційного переходу влади в руки робітничого класу.

С. КУЛИК.
(ТАРС).

Проти диктатури

ВАШІНГТОН. На екстреному засіданні ради Організації американських держав (ОАД), що відбулось тут 29 квітня, п'ять латино-американських країн — Мексіка, Чілі, Колумбія, Аргентіна і Коста-Ріка засудили як несумісне з принципом статуту організації рішення США послати в Домініканську Республіку морську піхоту.

Тут стало відоме звернення президента Венесуели Леоні до президента США Джонсона, в якому він підкреслює необхідність знайти засоби, щоб не допустити створення в Домініканській Республіці „диктатури будь-якого роду, яка може завдати ще більше лиха і нестатків страждаючому домініканському народові".

Культармійці— у колгоспників

У хліборобів сільгоспартілі імені Суворова побували нещодавно з концертом учасники художньої самодіяльності Новомиргородського районного Будинку культури. Оплесками нагороджували присутні виступи народних митців Веніаміна Лебідя, Людмили Шестерик, Тетяни Піддубної та інших.

В. САВРАНЕНКО.

Редактор Д. БАША.

«КРАСНАЯ ЗВЕЗДА» — орган Новомиргородского райкома КП Украины и исполкома районного Совета депутатов трудящихся Кировоградской области.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: м. Новомиргород, вул. Кірова, 38.

Зам. № 438 Новомиргородська друкарня Кіровоградського обласного управління по пресі. м. Новомиргород, вул. Кірова, 38. Тираж 6500